

belyst, og på den baggrund kan vi tage en diskussion.

Men som bidrag til den diskussion vil jeg da godt sige, at som udgangspunkt synes vi altså, at der kan være en rimelighed i, at en minister har en politisk sparringpartner, når det vel at mærke sker åbent, når der er en klar stillingsbeskrivelse, og når denne sparringpartner forsvinder sammen med ministeren.

Så kan man diskutere, om det skal være en politisk rådgiver, en statssekretær eller en viceminister. Der er forskellige muligheder. Det vil vi ikke gå ind på; det er noget af det, vi kan diskutere efterfølgende. Vi synes bare, at vi allerede i denne sammenhæng vil advare mod nogle erfaringer, som vi synes man har set fra Tyskland, hvor en politisk rådgiver for en minister bliver brugt som en person, der bliver sat til at sige de ting, som ministrerne så at sige ikke selv vil stå inde for, og hvor man så bruger en sådan person som en, man kan fyre, hvis prøveballonerne ikke holder.

Et sådant system mener vi ikke er særlig hensigtsmæssigt. Det skal være en person, som mere på de indre linjer kan være en politisk sparringpartner.

Hvad angår det kommissorium, man overvejer fra Finansministeriets side eller har diskuteret i regeringen, synes vi, det er ganske udmærket.

Der er et punkt, hvor vi måske synes, man skulle overveje at sætte ind, nemlig gøre et forsøg på at beskrive de områder eller komme med en afgrænsning af de områder af politisk karakter, som embedsmænd bør holde sig fra. Det kunne måske være en interessant øvelse af hensyn til at få lidt mere skarphed i diskussionen. I den forbindelse kan vi henvise til DJØF's etikbetænkning fra 1993, hvor man netop har foresøgt det.

Men generelt er vi altså positive over for SF's forslag og over for det kommissorium, som har været fremlagt.

Ole Donner (DF):

I Dansk Folkeparti er vi meget tilfredse med finansministerens indlæg, og vi imødeser det udrednings- og analysearbejde, som ministeren vil sætte i gang. Vi er også glade for, at SF har rejst dette spørgsmål, og det er sikkert udmærket at få gennemgået alle disse ting.

Hvad får vi så at vide? Jeg tror, vi får at vide, at den danske embedsmandsstand er en loyal samarbejdspartner, og at man i store træk kan

være tilfreds med den danske embedsmandsstand og den måde, den arbejder på.

Men selvfølgelig kan der være problemer. En minister har brug for en sparringspartner, og derfor er vi principielt af den opfattelse, at hvis det ikke går med en embedsmand – og det vil som regel dreje sig om en topembedsmand – og en ny minister, må regeringen og ministeren selv sørge for at ansætte de medarbejdere, som de nu en gang skal arbejde sammen med. Det kan ikke være rigtigt, at en minister skal bruge størstedelen af sin tid på at overbevise sin førstestembedsmand om, hvad der nu skal foregå.

Vi imødeser det arbejde, der skal sættes i gang, og ser, hvad der kommer ud af det.

Formanden:

Hr. Holger K. Nielsen som ordfører for forslagsstillerne.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil da godt takke for de mange positive tilkendegivelser. Det er jo længe siden, der har været så bred opbakning bag et SF-forslag her i Folketinget, så det vil vi da notere i kalenderen.

Jeg er enig i de betragtninger, som hr. Klaus Hækkerup kom med om forudsætningerne for det her, og vi har lagt megen vægt på, at det ikke skulle blive en debat om enkeltpersoners ansættelse i administrationen, men at vi fik en principiel diskussion om de ændrede forudsætninger for forvaltningen, der har fundet sted af ganske naturlige årsager.

Som både hr. Klaus Hækkerup, hr. Søren Søndergaard og andre har været inde på, har vi jo set en udvikling, hvor regeringsapparatet er vokset ganske, ganske betragteligt i de sidste mange år, og hvor der skal træffes stadig flere beslutninger i ministerierne, men man har jo alligevel et forvaltningssystem, der blev bygget op for i hvert fald mere end 100 år siden.

Det har været nævnt, at man i andre lande i højere grad har politiske embedsmænd. Vi er et af de få lande, der ikke har det. Det kunne godt være en grund til at tage en diskussion i det mindste om, hvorvidt det nu er os, der har opfundet den dybe tallerken, eller det er de andre, der måske kan give os noget inspiration.

Det er så baggrunden for, at vi godt vil have den diskussion. Jeg har ikke selv nogen afklaret holdning til, om man skal indføre et system med statssekretærer, kabinet, eller hvad man nu kan forestillet sig. Jeg tror, at man i hvert fald skal det på et eller andet tidspunkt, for jeg fornem-